

Dictada occitana nò 10

Lo 27 de genièr de 2007

De Robèrt Martí, *Lo Balestrièr de Miramont*
(IEO edicions, 2006, « A tots » nò 174, p. 103)

L'ivèrn s'anonciava, fasiá freg e lo temps èra gris...

Lo dos de decembre nevèt, una nèu espessa e pegosa qu'emblanquiguèt tota la val de Viaur e la batalha dels Sarrasins comencèt dins la matinada del tres sus un planastèl immaculat.

(43 mots)

(Aicí s'arrèstan los pichons.)

Cal dire que l'avián preparada de lònca aquela batalha, abans, ja, la mòrt de Bigòt. Dempuèi de meses, la revòlta coava, qu'èran lasses d'aquela misèria negra que fasiá se plorar los dròlles.

(78 mots)

(Aicí s'arrèstan los collegials.)

Lasses de plegar l'esquina, un ponhat d'òmes resolguts s'acampèron un ser d'estiu, a l'amagat, pels travèrses de Riu Sec. Tombèron d'acòrdi qu'aquò podiá pas durar, e mai se d'unes trantalhavan encara, aqueles païsans mai acostumats de trimar que de se batre.

(127 mots)

(Aicí s'arrèstan los liceans.)

La revòlta èra per deman e la caliá preparar. Lo fuòc del refús s'emprenguèt lèu dins l'encontrada, los fabres farguèron d'astes d'una cana, cadun marguèt fèrme sa dalha, agusèt son fauçon, d'un rol de garric se faguèt una maçuga... Se benesiguèron un fum de medalhas, que Dieu, aqueste còp, aprèp los aver tant sovent abandonats, podiá pas qu'èsser de lor costat.

(194 mots)